

Dla Jasia – mojego
dobrego kumpla

© Copyright by Księgarnia Wydawnictwo Skrzat
Stanisław Porębski, Kraków 2018

Tekst: Anna Potyra
Ilustracje: Zbigniew Dobosz
Redakcja: Agnieszka Boniatowska
Korekta: Sabina Ćwiąkała
Skład i projekt okładki: Zofia Zabrzaska

ISBN 978-83-7915-505-7

Księgarnia Wydawnictwo Skrzat Stanisław Porębski
ul. Prądnicza 77, 31-202 Kraków
tel. (12) 414 28 51
wydawnictwo@skrzat.com.pl

www.skrzat.com.pl

Anna Potyra
Charakterki
humorki

ilustrował
Zbigniew Dobosz

Wydawnictwo Skrzat
Kraków

O Krzysiu zazdrośniku

Krzyś zawsze marzył o tym, żeby mieć brata. Kiedy bawił się drewnianą kolejką, wyobrażał sobie, jak by to było wesoło, gdyby mogli razem budować tory i wiadukty i zderzać pociągi albo wymieniać się wagonami. On i jego brat. Lub też budowaliby razem z klocków Lego. No i oczywiście graliby w piłkę. Czasem w odwiedziny do Krzysia przyjeżdżał Tomek, jego kuzyn, i wtedy bawili się tak wybornie, że aż trudno wyrazić to słowami. Nigdy się nie nudzili i zawsze było im wesoło. Wesołe było nawet jedzenie zupy i mycie zębów. Więc Krzyś nawet nie musiał sobie wyobrazić, jak by to było mieć brata. On wiedział z całą pewnością, że byłoby doskonale – tak jak z Tomkiem, tyle że codziennie, a nie jedynie od święta.

Kiedy mama spytała, co chciałby dostać w prezencie urodzinowym, odpowiedział, że brata.

– Najlepiej starszego – uściślił.

Na urodziny dostał jednak garaż z windą i kilka resoraków. Kiedy zaś nadszedł czas pisania listów do Świętego Mikołaja, uznał, że są sprawy ważne i ważniejsze, musi więc zrezygnować z tego wielkiego pięknego warsztatu z narzędziami, który kiedyś widział w sklepie z zabawkami. Wziął kartkę, ołówek i napisał:

KOHNY ŚFIENTY MIKOŁAJU

BARDZO BYM CHCIAŁ MIECI BRATA PRZYNIŚ MI POD

CHOINKĘ BARDZO CIĘ PROSZĘ MOŻE BYĆ NIEZAPAKOWANY

ŻEBY SIĘ NIEUDUSIŁ

KRZYŚ

Niestety, pod choinkę również nie dostał brata. Zupełnie niepojętym sposobem dostał za to ten wspaniały warsztat, o którym marzył. Zdziwił się, bo nawet o nim nie wspomniał w liście. Miał wprawdzie zamiar dopisać, że warsztat będzie chciał za rok, ale stawianie liter sprawiało mu tyle trudu, że zrezygnował z tego pomysłu.

Ale zaraz po świętach stało się coś niebywałego.

Mamusia i tatuś powiedzieli mu, że już niedługo ich rodzina się powiększy. U mamy w brzuszku jest dzidzius, który musi jeszcze trochę urosnąć, a potem się urodzi i Krzyś będzie wreszcie miał rodzeństwo.

Chłopiec popatrzył nieufnie na brzuch mamusi. Był wprawdzie większy niż zwykle i całkiem okrągły, ale nie wyglądało na to, żeby mógł tam się zmieścić starszy brat. Zaraz jednak przypomniał sobie, jak w jednej chwili z płaskiego naleśnika można zrobić całkiem przyzwoity basenik.

– Napompuje się, to będzie w sam raz – oznajmił, a kiedy zauważył zdziwione spojrzenia rodziców, wyjaśnił: – No rozumiecie przecież, że coś wielkości arbuza nie nadaje się do porządnej zabawy. Trzeba będzie go napompować. – Krzyś rozłożył ręce. – Nie musi być większy ode mnie, ale żeby mi chociaż do brody sięgał...

Jednak mamusia i tatuś powiedzieli, że dzidziusia absolutnie i w żadnym razie nie da się napompować, Krzyś będzie musiał więc trochę poczekać na wspólne zabawy.

– No cóż, trudno – odparł. – Gorsze rzeczy mogą się człowiekowi w życiu przytrafić – powiedział tak jak to miała w zwyczaju babcia Celinka i tak samo jak ona machnął ręką.

Trzeba jednak przyznać, że od tamtej pory Krzysiowi o wiele przyjemniej czekało się na brata. Teraz już przynajmniej wiedział z całą pewnością, że będzie go miał. Było to doprawdy wielce pocieszające.

Wreszcie nadszedł dzień, kiedy mamusia urodziła. Tatuś zabrał Krzysia do szpitala, żeby mógł ją odwiedzić i przywitać się z maleństwem.

- Zobacz, Krzysiu - powiedziała mama. - To jest Danusia.

Krzyś otworzył szeroko oczy.

– Danusia? – zdumiał się. – W żadnym razie nie chcę, żeby mój brat tak się nazywał!

– Ależ, Krzysiu – uśmiechnęła się mama. – To dziewczynka! Masz malutką siostrzyczkę.

Chłopiec stanął na palcach i zajrzał do niewielkiego zawiniątka, które mama trzymała w objęciach. Jedyne, co można było dojrzeć,

I pomyśleć tylko, że chciał coś
takiego
dostać pod choinkę!

to czerwona buzia i dwie maleńkie piastki zaciśnięte na brzegu kocyka. Krzyś skrzywił się na jej widok. I pomyśleć tylko, że chciał coś takiego dostać pod choinkę! Jakie to szczęście, że Mikołaj przyniósł mu jednak warsztat.

Kiedy Danusia obudziła się i zaczęła płakać, okazało się, że nawet nie ma zębów. Krzyś zupełnie nie miał pomysłu, do czego taki berbec mógłby się przydać. Machnął ręką.

– Trudno. Gorsze rzeczy mogą się człowiekowi w życiu przytrafić – westchnął, choć prawdę powiedziawszy, ciężko mu było sobie wyobrazić coś gorszego niż siostra, która nie miała zębów i była prawie łysa.

Mimo że z czasem Danusi urosły i zęby, i włosy, Krzyś bardzo szybko zrozumiał, że nie będzie z nią tak wybornie jak z Tomkiem. No ale trudno się dziwić. Tak to jest, gdy zamiast starszego brata dostaje się młodszą siostrę. Nie dość, że nie umiała bawić się drewnianą kolejką ani klockami, ani w ogóle niczym innym, to jeszcze